

Адреси за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38,
(тел. **868-77-14**)
София – 1172

Ст. н. с. Янко Янков

Институт за правни науки при БАН
ул. “Сердика” N 4
София – 1000

10 октомври 2005 г.**Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия?**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.

LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.

LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.

До Негово Превъзходителство
г-н **Карл Дийм**,
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Австрия**
ул. “Шипка” № 4
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Филип Беке**,
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Кралство Белгия**
пл. “Велчова завера” № 1
София – 1126

До Негово Превъзходителство
г-н **Джеръми Хил**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на **Обединено Кралство Великобритания
и Северна Ирландия**
ул. “Московска” № 9
София - 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Харалд Киндерман**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на **Федерална Република Германия**
ул. “Фредерик Жолио-Кюри” № 25
София - 1113

До Негово Превъзходителство
г-н **Прокопиос Мандзуранис**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Гърция**
ул. “Сан Стефано” № 33
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Свенд Бойе Мадсен**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Кралство Дания**
бул. “Княз Дондуков” № 54
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Джефри Кийтинг**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Ирландия**
бул. “Ал. Стамболийски” № 55, етаж 4
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Фернандо Ариас Гонсалес,**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Кралство Испания**
ул. “Шейново” № 27
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Джан Батиста Компаньола,**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Италия**
ул. “Шипка” № 2
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Андреас Игнатиу,**
Временно управляващ дипломатическата мисия
на **Република Кипър**
кв. “Изток”, ул. “Ю. Гагарин”,
блок 154-А, етаж 1, ап. 2
София – 1113

До Нейно Превъзходителство
г-жа **Славомир Даброва,**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Полша**
ул. “Хан Крум” № 46
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Мариу Жезуш Душ Сантуш,**

Извънреден и пълномощен Посланик
на Република Португалия
ул. “Ивац Войвода” № 6
София – 1124

До Негово Превъзходителство
г-н **Михал Котман**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Словакия
бул. “Янко Сакъзов” № 9
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Йеньо Фалер**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Унгария
ул. “6-ти Септември” № 57
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Кауко Ямсен**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Финландия
ул. “Бачо Киро” № 26-28, ет. 5
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Ив Сен-Жур**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Франция
ул. “Оборище” № 27-29
София – 1504

До Нейно Превъзходителство
Вилем Александер ван Ее,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Кралство Холандия
ул. “Оборище” № 15
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Петр Докладал**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Чехия
бул. “Янко Сакъзов” № 9
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Бертил Рут**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Кралство Швеция
ул. “Алфред Нобел” № 4

София – 1113

До Негово Превъзходителство
г-н Джон Байърли,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Съединените Американски Щати
кв. “Лозенец”, ул. “Козяк” № 16
София – 1407

Информационно копие:

До г-н **Георги Първанов**
Президент на България
бул. “Княз Дондуков” № 2
София – 1000

До г-н **Максим Минчев**,
Генерален директор
на **Българската телеграфна агенция (БТА)**
бул. “Цариградско шосе” № 49
София - 1124

До **Радио “Би Би Си”**,
Български отдел, Софийско кореспондентско бюро,
ул. “Княз Борис I” № 67
София – 1000

I.

Ваши Превъзходителства,

Както повечето от Вас много добре знаят, в продължение на много години писах и отправях до официалните български институции множество искания за спазване на официално действащите правни норми, при което изпращах и до повечето от Вас т. нар. “**информационни копия**” от тези писмени текстове.

И тъй като много добре знаех, че **всичките тези официални български обществени и държавни институции всъщност са само част от системата на руската Червена мафия** (представляваща институционално продължение на съветската Червена армия, или по-точно – на ГРУ и КГБ) и **тяхното функционално предназначение съвсем не е да служат на правото, а е да поглъщат всичко, отправено до тях и да го обвиват в лепкавата мрежа на недостижимата за обществото “служебна” и “правосъдна” тайна**, за да се **противопоставям на тази стратегия аз започнах да издавам документални книги**, в които публикувах всичките тези материали. Така, от 1994 г. до днес съм издал **6 (шест) обемисти томове**, озаглавени “**Документ за самоличност. Политическа документалистика**”, екземпляри от които регулярно съм предоставял на повечето от дипломатическите представителства в София, и **които се намират в повечето от обществените, университетските и специализираните научни библиотеки в България и в чужбина**.

Трябва да Ви призная, че **поне в началото имах глупавата илюзия да си мисля, че Вие сте искрено заинтересовани от спазването на действащите в България закони и защитата на човешките права**, и че, разбира се, **въобще не съжалявам за така проявената към Вашата демагогия моя глупава доверчивост**.

Трябва да Ви призная, също така, че когато през 1991-1992 г. осъзнах, че **моите палачи са Ваши “демократични партньори”** и че **Вие сте “мафиотски партньори” на моите палачи**, реших, че въпреки това, за да поставя на изпитание Вашето политическо, правно и морално двуличие, ще трябва да продължавам да Ви изпращам т. нар. **“информационни копия”** от моите отправяни до българските институции писмени текстове; не заради очакването Вие да се проявите като правозащитници на моите и на останалите българи нарушени права, а за да **реgistрирам за българската и за европейската история** онова което става.

Днес тази моя стратегия е поставена на малко по-различни основания – *без да очаквам от Вас каквато и да е искрена загриженост на решаването на проблемите*, свързани с нарушението на човешките права, за които официално и директно ще Ви информирам **чрез няколко десетки синтезирано описани казуси в продължение на няколко месеци**, аз ще се обръщам към Вас с изрично формулираното искане да упражните предоставените Ви от международното право и дипломатическата практика възможности да въздействувате върху вашите “демократични” приятели от българския филиал на руската Червена мафия и да ги мотивирате да спазват официално действащите в България закони. А когато приключа с тези писма, Ваши Превъзходителства, те ще бъдат публикувани (надявам се, че не само на български език) не само във въпросната моя документална поредица, но и в специално издание, озаглавено **“Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия?”**, и (ако имам такава финансова възможност) ще се постарая да станат достояние не само на българската, но и на Вашата широка общественост.

II.

Ваши Превъзходителства,

През септември 1985 г. в затвора в гр. Пазарджик бе започнало началото на т. нар. “оперативно мероприятие” по убийството на политическия затворник **Володя Након**, който, впоследствие бе доубит в затвора в гр. София, а оттогава до днес, **както първоначално обезпеченото от Москва откровено комунистическо българско правосъдие, така и впоследствие поощряваното от Запада “посткомунистическо” и мафиотско по своята същност българско правосъдие, е направило всичко възможно, за да скрие истината за това убийство.**

Във връзка с това убийство лично аз съм писал:

1) Интервю, публикувано в сп. **“Отечество”**, брой 342 от 9 януари 1990 г.; с. 82-84 на **Том 1** на **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**, С., 1994;

2) Отворено писмо от 01 март 1998 г., адресирано до Президента, западните посланици в София и БТА; публикувано в: **Том 3** на **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**, С., 2002, с. 303-319;

3) Отворено писмо от 18 март 1998 г., адресирано до Президента, западните посланици в София и БТА; публикувано в: **Том 3** на **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**, С., 2002, с. 320-322;

4) Отворено писмо от 20 май 1998 г., адресирано до Президента, западните посланици в София и БТА; публикувано в: **Том 3** на **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**, С., 2002, с. 343-347;

5) Отворено писмо от 22 юли 1998 г., адресирано до Президента, Главния прокурор, Министъра на вътрешните работи, западните посланици в София, специалните докладчици на ПАСЕ за България по процедурата за мониторинг и БТА; публикувано в: **Том 3** на **“Документ за самоличност. Политическа документалистика”**, С., 2002, с. 382-384;

6) Отворено писмо от 03 ноември 1998 г., адресирано до Президента, Главния прокурор, Министъра на вътрешните работи, западните посланици в София, специалните докладчици на ПАСЕ за България по процедурата за мониторинг и БТА; публикувано в: **Том 4** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 144-147;

7) Отворено писмо от 20 ноември 1998 г., адресирано до Президента, Главния прокурор, Министъра на вътрешните работи, западните посланици в София, специалните докладчици на ПАСЕ за България по процедурата за мониторинг и БТА; публикувано в: **Том 4** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 217-225;

8) Отворено писмо от 24 декември 1998 г., адресирано до Президента, Главния прокурор, Министъра на вътрешните работи, западните посланици в София, специалните докладчици на ПАСЕ за България по процедурата за мониторинг и БТА; публикувано в: **Том 4** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 409-411;

9) Отворено писмо от 11 февруари 1999 г., адресирано до Президента, Главния прокурор, Министъра на вътрешните работи, западните посланици в София, специалните докладчици на ПАСЕ за България по процедурата за мониторинг и БТА; публикувано в: **Том 4** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 433-436;

10) Отворено писмо от 13 февруари 1999 г., адресирано до Посланиците на Великобритания, Германия, САЩ и Франция; публикувано в: **Том 4** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 436-441;

11) Отворено писмо от 15 февруари 1999 г., адресирано до фондация “Отворено общество”; публикувано в: **Том 4** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 445-446;

12) Отворено писмо от 06 август 2000 г., адресирано до Посланиците на Великобритания, Германия, САЩ и Франция; публикувано в: **Том 5** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 245-248;

13) Специално писмо от 08 ноември 2000 г., адресирано до Европейския съд в Страсбург за защита на правата на човека; публикувано в: **Том 5** на *“Документ за самоличност. Политическа документалистика”*, С., 2003, с. 287-290;

III.

III.1. **Володя Ангелов Наков** е роден на 29 септември 1953 г. в гр. София. През 1982 г. той започнал да посещава посолствата на САЩ, Великобритания, Германия и Франция, където предоставял документи за нарушенията на човешките права в България и заявявал искането си да получи дипломатическа помощ, за да напусне България и да живее в свободния Западен свят.

Точно в деня на посещението в България през 1983 г. на **Ханс Дитрих Геншер, Министър на външните работи на Германия, Володя Наков** отново влязъл в посолството на Германия и предявил искането си за дипломатическа помощ, а това дало формален повод на **германския Министър** изрично и официално да постави на разглеждане пред българските власти неговият случай. Изглежда, обаче, че българските власти са били схванали думите на **Ханс Д. Геншер** или като *“незаслужаваща никакво внимание импотентна дипломатичност”* или като *обикновен формален ритуал, представляващ елемент от тайното споразумение между западните елити с втория клан на комунистическия елит, насочен несъмнено против първия комунистически*

клан, но не и в полза на човешките права, и в резултат на това само няколко часа след края на дипломатическата визита **Володя Наков** бил арестуван и изпратен в клиниката за психично болни в град Курило, тъй като било сметено, че само луд човек би могъл да поиска да напусне “страната на безмерното социалистическо щастие”, за да отиде да живее в някоя от страните на “зловещия капитализъм”, и че към такъв човек властите следва да се отнасят като към болен, нуждаещ се от медицинска помощ. Там, обаче, офицерите с бели престилки така се престарали, че поставили на своя “пациент” една съвсем уникална и неописана в нито един учебник по психиатрия диагноза – “соционат”. Все пак, обаче, повечето от западноевропейските посолства в София заявили, че не признават диагнозата, а радио “Свободна Европа” оповестило, че “принадлежащата към съветската школа българска социалистическа психиатрична наука” вече е била достигнала “върховете на своята безспорна интелектуална мощ”, тъй като е успяла да открие такива заболявания, каквито нито една друга наука в света не е в състояние да открие.

В крайна сметка, след няколко месеци *подвизаващите се като лекари офицери от българския филиал на КГБ* променили мнението си и признали **Володя Наков** за напълно нормален, но от лудницата той бил откаран направо в зловещия арест на **Главно следствено управление на Държавна сигурност**, където образували следствено дело за т. нар. “*противодържавна агитация и пропаганда*” и с прокурорски обвинителен акт го предали на наказателния съд. Оказало се, обаче, че официалните доказателства се свеждали единствено до “общи приказки”, които той и приятелите му отричали да са били казвани, а в същото време липсвали каквито и да са възможности да бъдат арестувани западните посланици и да бъдат заставени да свидетелствуват относно това, какви думи са били употребявани от обвиняемия пред тях. **Журналистиката Гергина Банкова** пише, че когато през 1992 г. успяла (кой знае как!) да се добере до това дело (намиращо се в архива на ДС), намерила в него само данни кога е било образувано, и че липсвали каквито и да са данни кога и как е приключило (**Банкова, Г.**, За Володя, когото убиха. И за това, как принаписаха биографията му, и за смъртта му, сп. “*Общество и право*”, С., 1992, кн. 5; в-к “*Либерален Конгрес*”, Год. II, брой 17 (33), 15 май 1992 г.).

Разбира се, веднага след пропадането на това дело против **Володя Наков** било образувано второ, също толкова мистериозно и противозаконно дело, по което Софийският градски съд постановил абсолютно противозаконната присъда “*задължително заселване в друго населено място за срок от една година*”. Самият аз, пишещият тези редове, в продължение на повече от петнадесет (15) години безуспешно се опитвам да открия това дело, но все пак открих документ, подписан от началника на затвора в Пазарджик, от който е видно, че присъдата е по чл. 272 от НК; в случая, обаче, същественото е в това, че тази присъда е абсолютно противозаконна, тъй като за да може да бъде постановена е било необходимо преди това спрямо “престъпният деец” да е имало “административна забрана за напускане на дадено населено място” и безспорно доказателство, че забраната е била нарушена, а нито един факт от биографията на **Володя Наков** не говори за наличието на такива т. нар. “преюдициални факти”, даващи основание за такава присъда.

Вместо “да се осъзнае и да се разкае пред високохуманното социалистическо правосъдие”, когато попаднал в Силистренското село Ножарево, където бил *заточен (“принудително заселен”)*, воденият от своята “*престъпна упоритост*” **Володя Наков** веднага отрил, че в селската поща има телефон, “най-нагло и гнусно” излъгал пощенската служителка, че софийският телефон, на който иска да се обади е на родителите му, и така успял да се свърже с **посолството на САЩ в София**. Бдителната и високохуманна социалистическа власт, разбира се, веднага узнала за неговата “подла недобросъвестност” и той бил преместен в село Кайнарджа, пак Силистренски окръг, където, обаче, телефонът в пощенската служба съвпадал с този на местният участък на Министерството на вътрешните работи.

От мотивите на последната му присъда е видно, че там: от една страна, обществеността в селото е протестирала и е настоявала той да бъде преместен от дома, в който е бил настанен, и че след оплакване на собственичката на дома местната власт го е извадила принудително от квартирата; от друга страна, обаче, в същите тези мотиви е записано, че той сам и демонстративно е напуснал квартирата си, тъй като е бил безгранично разглезен и капризен, не можел да се примири с това, че не е имал баня, радио и телевизор, пък и си е търсел повод за вражески демонстрации и протести; според присъдата именно поради това той отишъл да живее и да спи на открито, и то се настанил не къде да е, а точно пред паметника на загиналите в борбата срещу капитализма местни партизани-комунисти. Нещо повече - според мотивите на присъдата **Володя Наков** сам е искал неговото задължително заселване да бъде заменено със затвор, поради които и съдът в известен смисъл не е могъл да пренебрегне това негово съкровено желание!

След всичкото това, когато на 01 август 1984 г. загрижените за здравето му (да не се простуди през студените нощи!) местни органи на властта пожелали да поговорят приятелски с него, той грубо отказал да влезе в колата им, нарекъл ги фашисти, а гражданите се учудили и възмутили от цинизма и дързостта му и настояли той да бъде наказан подобаващо, за да се вразуми и да се научи да оценява загрижеността на комунистическата партия и на социалистическото общество за него.

Това са абсолютно всичките негови съдебно доказани “дръзки престъпни прояви” там, но както изглежда, те са били толкова сериозни и опасни за околните, че местните органи на властта не само се отказали от загрижеността си за здравето му и от доброто си желание да разговарят с него, но дори и не посмели да го задържат в местния милиционерски арест, и само няколко часа след това незабавно го отправили за превъзпитание от специалистите в световно известният със своята изключително висока социалистическа хуманност **затвор в Белене**.

Поразителен е фактът, че в затвора в Белене предварително, още преди неговото пристигане, били представени официални документи, че той е осъден с вече влязла в сила присъда на 4 години затвор за хулиганство. Едва след три седмици, на 24 август 1984 г. в негово отсъствие в съдебната зала Силистренският районен съд действително е осъдил **Володя Наков** за “изключително дръзко и цинично хулиганство” точно на 4 години лишаване от свобода при отегчаващото вината обстоятелство “**крайно реакционно отношение към народната власт, склонност към извършване на предателство спрямо народа и държавата, връзки с посолствата на западни държави**”. Все пак като “смекчаващо вината обстоятелство” е посочено това, че има **три деца и съпруга**, но за да не стане грешка и за да няма “лигава буржоазна мекушавост със злостните врагове на народа”, като израз на “социалистическа обективност и справедливост” било изрично отбелязано, че “и тя е с противообществени прояви”.

На него не само не му е било разрешено да обжалва наложената му присъда, но дори въобще не му е давана възможност да знае дали е осъден, кога е осъден, за какво е осъден, на колко години е осъден.

Кой знае по какво странно стечение на обстоятелствата началникът на затвора в Белене разрешил на **Володя** да изпрати на съпругата си **Едит** едно писмо и тя действително го е получила; в него той пишел, че ако по-рано все пак отвреме-навреме се е съмнявал дали действително е на прав път, то сега вече не се съмнява, че е прав, не съжالياва за нищо друго, освен за това, че няма да може да се грижи за нея и за децата.

Ш.2. Съвсем наскоро след това обаче по нареждане на подчинения на Държавна сигурност отдел “Затвори” при МВР **Володя Наков** е преместен в **затвора в Пазарджик**, където е настанен на **21 септември 1984 г.**, а точно след една година е убит.

През цялото време на пребиваването на **Володя Наков** в затвора в Пазарджик не е било разрешено на нито един от неговите близки нито да го види, нито да му изпрати писмо, нито да получи писмо от него. **Брат му Пламен Наков** свидетелствува, че му е изпращал колети, но аз съм категоричен, че нито един от тях не е даван на **Володя**; *целта е била той да бъде напълно изолиран от всички крепящи го емоционални връзки*, а ако му бяха дали макар и само един колет или едно писмо, после не биха могли да го шантажират с аргумент, че в името на “високохуманния комунистически морал” всичките му близки са се отказали от него и са против него.

Точно в деня, в който **Володя Наков** вече от няколко часа е полумъртъв, от името на началника на затвора е написана характеристика, която обаче е подписана от заместник-началника на затвора, отговарящ по въпросите на Държавна сигурност. *Не съществува нито нормативно изискване, нито практика, при която да се изготвя характеристика за затворник, който трябва да бъде изпратен за лечение в медицинско заведение. Най-малкото пък за затворник, който е полумъртъв и се нуждае от спешна медицинска помощ. Характеристика, необходима за “конвоирането” на затворник обаче се изготвя винаги, когато има предварително нареждане за “окончателно конвоиране”, след което затворникът няма да бъде връщан повече в този затвор.* Точно такава характеристика е приложена по следственото дело, което е образувано във връзка със смъртта на **Володя Наков**. *Кое то недвусмислено показва, че неговата съдба е била предварително решена.*

Основният текст в тази характеристика е следният: *“Още с постъпването си в затвора Пазарджик се държи демонстративно и предизвикателно, без да се съобразява с установения вътрешен ред. За груби дисциплинарни нарушения е наказван неколkokратно. Категорично отказва да работи. На всеослушание изразява своето негативно отношение към съдебно-изпълнителните органи. Враждебно е настроен по отношение социалистическия строй в нашата страна, многократно е заявявал, че ще направи опит за бягство от затвора и зад граница. Дръзкото му поведение го прави опасен да извърши агресивни действия и срещу служители от затвора, но особено при конвоиране”*.

Това, че е опасен да извърши агресивни действия и че е заявявал, че ще направи опит за бягство от затвора, разбира се, е чиста измислица, но тя е била нужна, за да бъде обоснована строгата секретност на конвоирането и да няма излишни свидетели (включително и неинструирани от ДС лекари) за състоянието му след жестокия побой; ако беше вече мъртъв, пак щеше да пише в характеристиката му, че е опасен за агресивни действия и бягство при конвоирането.

Лично аз се запознах с **Володя Наков** в затвора в Пазарджик. С него бяхме дълго време в съседни килии. Преди да го екзекутира физически, Държавна сигурност искаше да го екзекутира духовно, и за да сломят волята му, той бе поставен при нечовешки условия за съществуване. Лъжа е написаното в характеристиката му, че е бил поставен при общ режим. Още по-голяма лъжа е съдържанието се внушение, че си е негова лична вината за това, че не е ползвал правата си по този режим (точният текст гласи: *“Поставен е при общ режим. Не е ползвал правата по режима”*). В този текст все пак се признава, че **Володя Наков** действително е имал известни права на по-човешко третиране в затвора, но и почти се внушава, че той сам е преодолял всички заключени врати, самонастанил се е в ужасната килия, в която после е бил убит, а затворническите власти просто не са били могли да му се противопоставят!

В правата му по общия режим е влизало и правото му да получи по едно свиждане с близките си всеки месец, а от текста е видно, че той въобще не е ползвал и това си право. Аз съм свидетел, че той не е имал нищо против това да бъде посетен от близките си, свидетел съм и на това, че на него злорадо му казваха, че близките му не искат нито да го видят, нито да го чуят, защото са възмутени от неговата злостна антинародна дейност и искат да го

накарат да се разкае и превъзпита. Свидетел съм и на това, че Държавна сигурност след съответна манипулация на близките използва подобен подход при всички политически затворници, за да сломява жертвите си; при мен напр. се опитаха да постъпят по същия начин, като на дошлите за свиждане мои близки казваха, че аз не желая да се срещам с тях, а на мен ми казваха, че никой не е идвал да ме търси и никой от близките ми не се интересува от мен; тъй като обаче още на следващия ден родителите ми са посещавали посолството на САЩ в София и там са казвали какво са били излъгани, когато са отишли в затвора за свиждане, скоро спряха да ме шантажират по този начин; тогава обаче започнаха да връщат дошлите за свиждане мои близки с аргумента, че съм наказан и съм в карцера, поради което нямам право на свиждане и те не могат да ме видят.

Свидетел съм и на събитията, станали в затвора, при които за негов единствен убиец бе обявен един криминален престъпник, който всъщност въобще не го е убил. В 01 часа и 10 минути през нощта на 24 срещу 25 септември 1985 г. **Володя Накор** бе нападен от специално изпратения при него криминален рецидивист **Костадин Мастръков**. Много добре познавах **Мастръков** и знаех, че е вербуван от властите и че често го използват за провокации вътре в затвора. Наскоро преди това **началникът на затвора майор Кискинов** ми бе показал 12 страници показания на **Мастръков** за това, че съм създал вътре в затвора и ръководя нелегална противодържавна организация за свалянето на властта на **Тодор Живков**, и че съм му предложил и на него да стане член на тази организация; казах на майора, че такава организация все още няма, но действително имам намерение да направя, и тъй като за нея ми трябва високоинтелигентни хора, а не криминални отрепки като **Мастръков**, то аз предлагам на самия началник на затвора да стане вторият след мен член на тази организация.

Изглежда обаче, че *Мастръков ясно е разграничавал задачите по провокационната си дейност от задачата да убие (за първи път в живота си) човек.* Той действително би Володя, но все пак **Володя бе останал жив**.

Очевидно неочаквали този резултат, затворническите власти оставиха **Володя Накор** в продължение на няколко часа да лежи върху циментовия под в коридора, без да му дадат каквато и да е медицинска помощ. После в затвора се пусна слух, че **Володя** е починал по пътя за болницата и всъщност убиецът е именно **Мастръков**. Неговият брат **Валери Мастръков** също бе в затвора и лично ми бе казал, че надзирателите са имали инструкцията да облекчават неговото затворническо положение и дори изрично са му казвали, че правят това, защото брат му бил “извършил голяма услуга на България”.

Две седмици след побоя над **Володя Накор** в затвора пристигна следовател, за да извърши “оглед на местопрестъплението”, а **дежурният офицер Гаврил Станчев** ми попречи да се явя пред следователя и да бъда разпитан като свидетел на онова, което съм видял и чул. Още на следващото мое свиждане с родителите ми ги уведомих за случилото се, казах им, че и мен ме чака същото и че трябва да уведомят посолството на САЩ, а после започнах да пиша многобройни искания до главния прокурор да бъда разпитан като свидетел.

От затвора излязох на 31 октомври 1989 г. и само след няколко дни дадох серия интервюта за това убийство по радио “Свободна Европа”, публикувах специално интервю в брой 342 от 9 януари 1990 г. в сп. “Отечество” и написах няколко специални искания до Главния прокурор да бъда разпитан като свидетел.

Едва когато станах **сенатор (депутат във Великото Народно събрание)**, прокуратурата счете, че не би могла повече да игнорира моите и на бащата на **Володя** многобройни искания за разследване, и с постановление от 02 юли 1991 г. образува **следствено село N 73 от 1991 г.**, а на 17 август 1991 г. бях разпитан като свидетел. **Следователят по делото Дойчин Благоев** бе мой състудент и с готовност се съгласи да наруши “тайната на предишното разследване” и не само ми даде възможност да прочета

документите, но и *ми предостави възможността да си извадя ксерокс-копия от тях*. Така получих достъп до една прецизно пазена тайна на Държавна сигурност - тайната за убийството на **Володя Наков**.

III.3. Следствието за смъртта на **Володя Наков** е образувано на 3 октомври 1985 г., което е едва (10) десет дни след събитието, станало през нощта на 24 срещу 25 септември 1985 г. Следствието е образувано само и единствено срещу **Костадин Миланов Мастръков**. Аз съм свидетел, че “събитието” е станало точно в 01 часа и 10 минути; на стр. 259 от моя “*Кратък френско-български речник*” съм записал шифрованите цифри “**25090110**” - страницата на книгата е умишлено избрана и означава “**25-ти, 9-ти месец**”, а цялата шифрована цифра означава “**25-ти, 09-ти месец, 01 часа и 10 минути**”.

Докладната записка на дежурния офицер майор **Кирил Ив. Боев** обаче отнася събитието към неопределеното време “към 2 часа през нощта”; освен това логическият анализ през призмата на граматическата категория “време” дава основание да се заключи, че тази докладна записка е написана много дни след събитието, при това в нея никъде не е казано кога точно е написана и докладвана. Отделно от това при разпита двама от надзирателите говорят за “към 1 часа и половина”.

В делото се намират медицинските констатации на цивилните лекари от градската болница в Пазарджик, на военните лекари от болницата при Софийския централен затвор, както и експертизата на **военния съдебен лекар подполковник д-р Златко Колев**, извършил аутопсията на трупа. От тях е видно, че констатациите на лекарите от Пазарджик са налагали на **Володя Наков** да се осигури абсолютен покой и спешно лечение, но въпреки това затворническите власти са наредели той да бъде транспортиран на разстояние повече от 120 км и да бъде настанен в затворническата болница в София, където не съществуват абсолютно никакви технически възможности за специализирана медицинска помощ. При това, видно е, че посоченото разстояние е било изминато от колата за “бърза медицинска помощ” за рекордно дълго време - цели 9 часа!

От протокола за аутопсията на съдебния лекар е видно, че съществуват контузии, каквито въобще не са били констатирани от лекарите в градската болница в Пазарджик и каквито обвиняемият **Костадин Мастръков** въобще не е бил могъл да предизвика; което означава, че те са били нанесени не само извън затвора в Пазарджик, но и едва след неговото пребиваване в гражданската градска болница в Пазарджик. Също така **Костадин Мастръков** не е разполагал с “технически възможности” за предизвикване на т. нар. “*странгуляционна бразда*” със ширина 10-12 милиметра и не е било възможно такава да не е била забелязана от пазарджишките лекари, ако тогава я е имало. А всичко това е категорично доказателство, че **Володя Наков е бил доубит или по пътя от Пазарджик до София или в затворническата болница в София, където е бил закаран в противоречие с медицинските изисквания и най-вероятно именно с такава цел.**

В медицинската документация, изготвена от окръжната консултативна поликлиника в Пазарджик е отбелязано, че **Володя Наков** е бил постъпил за изследване в “04⁰⁰” часа на 25 септември 1985 г., т. е. **три часа след нанесения му побой**. В графата “изписан” е отбелязана само същата дата, без да е отбелязан часът, но лекарят, направил предпоследната консултация, е отбелязал “6³⁰ часа”. **В етикризата изрично е записано, че анамнезата е заснета първоначално по данни на болния, но впоследствие той е станал неадекватен и заснемането е продължило по данни на медицинското лице от затвора,** което освен това настояло болният да бъде изпратен за лечение в София. Въпреки, че в гражданската болница в Пазарджик има превъзходна техника и превъзходни хирурзи с високи научни титли, а в затворническата болница в София няма никаква техника, а единствените двама лекари въобще не знаят по какво са специалисти!

После, **от медицинската документация, издадена от болницата при Софийския централен затвор е видно, че Володя Наков е пристигнал там в 15³⁰ часа, бил е жив още**

цели 12 часа и е починал в 2 ч. и 30 мин. на 26 септември 1985 г. Не е ли странно, че в 06 часа и 30 мин. т. нар. *“медицинско лице от затвора”* е отказало да предостави **Володя Наков** за лечение в гражданската болница в Пазарджик и е настояло той да бъде изпратен за по-сигурно в София?! Не е ли възможно именно това *“медицинско лице”* да е и фактическият убиец на **Володя Наков**?

Съществува и още нещо - от т. нар. *“Заключително постановление”*, издадено на 11 ноември 1985 г. от зам. началника на отдел “Следствен” при МВР Пазарджик се вижда, че именно по настояване на ръководството на затвора В. Наков е бил транспортиран за затворническата болница в София.

Не е ли странно, че лекарите от гражданската болница в Пазарджик са се съгласили да пренебрегнат положената от тях медицинска клетва и без какъвто и да е протест са изоставили **Володя Наков** и не са приложили незабавни медицински мерки за неговото спасяване! Нима тези лекари от гражданската болница в Пазарджик наистина са невинни за смъртта на Володя Наков?

Не е ли странно, че разстоянието от 120 км от Пазарджик до София е преодоляно за цели 9 (девет) часове!

Не е ли странно, също така, какво точно са правели с **Володя Наков** в продължение на цели 12 часа както лекарите, така и някои хора от надзирателския и ръководния персонал на затвора след неговото настаняване в затворническата болница в София, през което време няма никакви данни **Володя** да е бил лекуван!

Т. нар. *“Оглед на местопроизшествието”* е извършен цели две седмици след побоя, но в официалния протокол за това е посочена датата 25 септември 1985 г. Следователят отбелязва, че извършва огледа си *“по повод съобщението на зам.-началника на затвора”*, но такова съобщение липсва в делото, а въпросният зам.-началник се казва **Гилев** и е подполковник от Държавна сигурност. Посочено е, че огледът се извършва в присъствието на две поемни цивилни лица, но протоколът е подписан само от едно лице, при това по всичко личи, че подписът не е негов! В протокола е записано, че в килията има две железни легла с пружини, дюшеци, одеала, бели чаршафи и бели възглавници; нещо повече – в делото са приложени и снимки на тези хотелски удобства, но ... липсват каквито и да са уточнения и показания относно това, дали наистина всичките тези така документирани удобства се отнасят за тази именно килия или се отнасят за някоя друга килия, или примерно за стаята за почивка на началника на затвора или на надзирателите. Самият аз съм свидетел не само за това, че в килията, за която става въпрос никога не е имало такива неща, но и че такива удобства никога не е имало в самото затворническо отделение.

В пълно противоречие с гражданските закони т. нар. *“Смъртен акт”* е издаден не от общината, в която **Володя Наков** е бил надлежно регистриран като неин постоянен жител, а от съвсем друга община, с която той никога не е имал нищо общо; нещо повече - в т. нар. Кирковски районен народен съвет **Володя Наков** се води жив много години след смъртта му; освен това в смъртния акт изрично е записано, че смъртта е настъпила *“след пиянски побой”*.

На 26 септември 1985 г. **Володя Наков** е погребан в малашевското софийско гробище така, както се погребват престъпниците с изпълнена смъртна присъда - в присъствието на четирима висши офицери от Държавна сигурност. Но дори и осъдените на смърт са имали повече права от него - те са имали правото светът да знае истината за тях и за деянията им, както и да бъдат убити по достоен и немъчителен начин. Истината за **Володя Наков** и за неговите “деяния” обаче е скрита най-старателно: той е обявен за хулиган и е обявен за убит от криминален престъпник. Нещо повече - погребението му не е било записано в регистъра на гробищата, а това е нещо, което не е било отказвано както на

осъдените на смърт криминални престъпници, така и на осъдените на смърт политически личности като напр. **Никола Петков**, **Трайчо Костов** и други.

В деня на погребението **Володя Наков** е бил на 32 години, а съпругата му **Едит Владимировна Накова** - само на 22 г. Малко преди погребението от ареста на Държавна сигурност са били освободени трима от приятелите на **Володя**, брат му и съпругата му и след като са написали писмени декларации, че няма да правят демонстрации, им е разрешено да видят трупа. Разрешено било и на трите деца на **Володя**, най-голямото от които е било само на 5 години, да видят трупа на баща си.

Съдебният лекар д-р **Колев** е споделил пред журналистката **Гергина Банкова**, че наскоро след аутопсията при него били дошли четирима души, трима от които най-висши служители от Държавна сигурност, иззели всички записки и копия от протокола на доктора, предупредили го, че в името на сигурността на държавата той е длъжен да не казва на никого за извършената от него аутопсия.

В материалите по делото има “**Протокол за разпит на обвиняем**” с дата 25 септември 1985 г. От него е видно, че **следователят Михаил Гергишанов** е разпитал като обвиняем **Костадин Миланов Матрърков**, а последният охотно и неколkokратно се признава за виновен в убийството на **Володя Наков**, като обяснява, че го е убил, защото **Наков** е говорел и псувал на сн, а **Матрърков** счел, че псувнята се отнася именно за него. Липсва обаче задължителното отбелязване в колко часа е започнал разпитът, в колко часа е приключил, както и номерът на следственото дело. Липсват, разбира се, и задължителното “**Постановление за образуване на предварително следствие**”, както и “**Постановление за привличане в качеството на обвиняем**”.

Едва на 03 октомври 1985 г., т. е. 9 (девет) дни след “събитието” и след “разпита на обвиняемия” е издадено постановлението за “образуване на предварително следствие”, но постановление за привличането на **Костадин Матрърков** в качеството му на обвиняем въобще не е издавано, въпреки че той е разпитван като такъв.

Обяснението на този парадокс е прекалено просто - фактите сочат, че **К. Матрърков** само е “**набил**” **Володя Наков**, а друг е използвал това като прикритие и е “**убил**” **Володя Наков**! А целта на следствието е била - бързо да скрие истината и убиенца! Именно поради това “разследването” срещу **Костадин Матрърков** е приключило само за 40 дни, нещо, което е необичайно бързо за разследване на убийство. На 15 ноември 1985 г. **окръжният прокурор Тако Ангелов** е издал постановление за прекратяване на наказателното производство с аргумент, че **К. Матрърков** е действувал в състояние на невменяемост.

Ако **Костадин Матрърков** не беше обявен за невменяем и беше изправен пред съда, тогава той, неговите близки и неговият адвокат, както и близките на **Володя Наков** и техният адвокат, щяха да имат възможност да се запознаят обстойно с фактите и щяха да могат да се противопоставят, ако не изцяло, то поне във висока степен, на чудовищните фалшификации на Държавна сигурност. Но никой, абсолютно никой, заинтересован да защити интересите на убития **Володя Наков** и на неговите близки, и никой, заинтересован да защити интересите на набедения като убиенца **Костадин Матрърков**, не е могъл до днес да прочете делото с чудовищните фалшификации на Държавна сигурност, и никой не е успял да постигне започването и завършването на една гарантирана от държавата законова процедура за разкриване на истината.

За да постигнат този именно ефект още тогава МВР и прокуратурата са обезпечили ситуацията, при която **К. Матрърков да поеме вината за смъртта на Володя Наков, без да понесе наказание за тази вина.**

А един от най-важните елементи в това отношение е издаването на т. нар. **тройна съдебно-психиатрична експертиза**, подписана от **проф. д-р Йончев, д-р Михайлов и д-р Христова**, които, без да извършат каквито и да са медицински изследвания и без въобще да потърсят и анализират някакви стари медицински изследвания, охотно се позовават единствено на манипулираните обяснения на **К. Мастръков** и предписват точно това, от което Държавна сигурност има нужда - настаняване на **К. Мастръков** в специализирана психиатрична болница за принудително лечение, без да уточняват (в нарушение на законовото изискване да уточнят) какво да бъде това лечение.

Настаненият в специализираната болница в гр. Ловеч “опасен шизофреник-убиец” е бил на напълно свободен режим, като е изпращан на работа извън затворническата лудница, т. е. на строителни обекти *в града без каквато и да е охрана*. Когато, обаче, след приключване на “лечението” **К. Мастръков** бил извършил ново престъпление, тогава лекарите “изведнъж” решили, че той е напълно нормален и годен да изтърпи новата си присъда.

Само една година след смъртта на **Володя Накор** набеденият като негов единствен убиец **Костадин Мастръков** е помилван за всички извършени от него престъпления със секретен Указ N 2901 от 02 септември 1986 г. на Държавния съвет в чест на “бойния комунистически празник” 9 септември.

В края на август 1988 г., във връзка с предстоящото чествуване на бойния комунистически празник 9 септември и във връзка с поредното набиране на безплатна робска работна ръка за т. нар. национални строителни обекти, четири години след убийството на Володя Накор, у дома му пристигнал районният инспектор по МВР с указание да изпълни едно съвсем надлежно оформено ново съдебно решение (отново издадено в негово отсъствие в съдебната зала!) за задължително заселване в Белене за срок от една година...

Както вече посочих, аз бях разпитан като свидетел още на 17 август 1991 г. После делото бе замотано и в пресата се появиха съобщения, че като виновник за убийството е бил привлечен **полковник Топкаров**, тогавашен началник на Софийския централен затвор, в затворническата болницата на който е престоял и умрял **Володя Накор**. Версията, че лично **полковник Топкаров** е удушил Володя Накор изглежда вероятна и убедителна, но според мен отново е подвеждаща и невярна. Затова, защото **полковник Топкаров** никога не е действувал емоционално, на своя собствена глава и без предварително обезпечена безотговорност, а винаги е изпълнявал специални операции на Държавна сигурност, като е поемал върху себе си вината на тайните служби, а те пък са му обезпечавали безотговорността.

Според мен новата власт, представляваща само едно съвсем ниско йерархично звено от структурата на Червената мафия, е била постигнала “джентълменско споразумение” с **полковник Топкаров**, подобно на споразумението, което по-рано Държавна сигурност бе постигнала с **Костадин Мастръков**. Затова и до днес няма официални съдебни дела, даващи възможност за публичност на събитията, няма и наказателна отговорност за никого. Затова и днес, вече повече от петнадесет (15) години след т. нар. “падане на комунистическата власт” никой в България не желае да бъде разкрита истината за жестоките издевателства и убийствата на политически затворници.

Изглежда просто и разбираемо, но е примитивно и невярно твърдението, че за това пречат само и единствено членовете на бившата комунистическа партия. Действително за тях не е престъпление, а е високопатриотичен и интернационален дълг пред човечеството да бъдат убивани хората, които не са съгласни с комунистическата идеология и практика. Примитивно и невярно е обаче твърдението, че “новите демократи”, присвоили си

правото да бъдат наричани “антикомунисти”, били безсилни да се преборят с комунистите и тяхната агентура. *Истината е, че и те са част от тази агентура.*

IV.

Специално внимание ще отдели и на още няколко доста важни факти.

IV. 1) На 01 март 1998 г. отправих до **Президента на България Петър Стоянов** (същият, който днес е лидер на парламентарно представената политическа партия “*Съюз на демократичните сили*”) едно доста обширно изложение, с което пледирах за неговата спешна намеса и даване на личен принос относно това, да бъде обезпечено публичното разкриване и разследване на целия престъпен механизъм на бившата Държавна сигурност, трансформирана днес като Червена мафия, и в частност настоявах за публичност на разследването на извършеното през септември 1985 г. убийство на политическия затворник **Володя Наков**. В посоченото изложение изрично съм подчертал, че един от важните елементи в престъпния механизъм на Държавна сигурност е издаването на **секретния Указ N 2901 от 02 септември 1986 г. на Държавния съвет**, с който криминалният престъпник **Костадин Мастръков** е помилван за всички извършени от него престъпления. Посочил съм, че по същество става въпрос за това, че въпросният криминален престъпник само е бил нанесъл побой на **Володя Наков** и че този побой после е послужил като прикритие за истинския убиец, който по поръчение на Държавна сигурност е извършил убийството, и че след всичкото това криминалният престъпник се е бил съгласил да твърди, че лично той е извършил убийството, а Държавна сигурност му се е отблагодарила като го е обявила за невменяем и го е освободила от наказателна отговорност, а отделно от това със **секретен Указ на Държавния съвет** го е помилвала за всички извършени от него други престъпления.

Във връзка с това писмо от **Президента Петър Стоянов** не съм получил никакъв отговор. Тъй като моите писма бяха предоставяни и на западните посолства в София, посланиците несъмнено са знаели факта, че действайки като нискоерархичен слуга на Червената мафия същият този президент по същество е съучастник на престъпниците. Но никога не са поставяли въпроса за човешките права на абсолютно невинно репресираният и убит техен политически съмишленик и приятел **Володя Наков**, а самият **Петър Стоянов** винаги е бил определян от тях като “високо морален демократичен президент”. Не е ли това гавра, извършена от Запада по отношение **Володя Наков!**?

IV. 2) На 18 март 1998 г. отправих до **Президента на България Петър Стоянов** друго писмо, в което изрично и ясно съм написал, че **всички свързани по някакъв начин с убийството на Володя Наков днес са свързани с престъпния механизъм на Червената мафия, контролираща цялата законодателна и изпълнителна власт в България и че поради това и прокуратурата, която през 1991 г. бе подновила разследването на убийството, вече много години извършва такова разследване, което да освободи от отговорност всички участници в престъплението**. Нещо повече – в това писмо изрично и ясно съм формулирал въпросът: “**Дали обаче и Президентството е съучастник в прикриването на убийците от Държавна сигурност и Червената мафия?**”

В това писмо до **Президента Петър Стоянов** присъствува следният текст: “**Секретният Указ N 2901 от 02 септември 1986 г. на Държавния съвет днес се намира в архивата на Президентството**. В тази архива би трябвало да се намират и документите, свързани с основанията и мотивите на Държавния съвет за издаването на този Указ. Или с други думи - **в архивата на Президентството трябва да се намират важни доказателства, разкриващи конкретния престъпен механизъм на Държавна сигурност**. През лятото на 1991 г., когато бях разпитан като свидетел по следственото дело относно убийството на **Володя Наков** узнах от следователя, че поради **съображения на Президентството и на Главна прокуратура** посоченият секретен Указ на Държавния съвет няма да бъде включван в доказателствения материал по делото. Следователят

Дойчин Благоев не беше виждал този Указ и той липсваше в материалите по делото; ако този Указ беше в материалите по делото, следователят щеше да ми даде възможност да го ксерокскопирам, така както ми бе дал тази възможност за всичките съдържащи се в делото материали. Този факт бе едно от многобройните доказателства от онова време относно това, че **самият Президент е част от “Великия престъпен механизъм” на Червената мафия**, при това част, която е на едно от най-ниските нива в йерархията на Червената мафия. Следващите години от дейността на Президента потвърдиха по абсолютно недвусмислен начин неговата ангажираност с мафията. // **Дали обаче новият Президент (Петър Стоянов) и неговият екип продължават вече така установената традиция?** Изричният и недвусмислен отговор на този въпрос несъмнено ще бъде даден от бъдещето, но първите изречения на отговора вече се съдържат в досегашното поведение на **Президента** и ще се съдържат включително и в поведението му по повод “случая Володя Наков”. // Господин Президент, // **Пледирам за Вашето съдействие да получа копие от секретния Указ N 2901 от 02 септември 1986 г. на Държавния съвет, както и копие от документацията, разкриваща основанията и мотивите за издаването на този Указ.** //18 март 1998 г. **Янко Янков**”.

Така, в отговор на моите две писма (от 01 и от 18 март 1998 г.) бях поканен “на разговор” с г-жа **Надежда Дойчинова**, началник на отдел “Приемна” на Президентството, която, всъщност, ме бе поканила за да ми каже, че съм постъпил “**непатриотично**” по отношение на “**България, българския народ и демократичната власт**”, тъй като въпросните писма съм адресирал и до посланиците на “**чуждите**” държави, с което съм бил спомагал за това, те да си изградят “**неправилно гледище**” относно истинските демократични процеси в България. След всичкото това, в крайна сметка въпросната комунистическа и мафиотска слугиня се опита да ме прати в т. нар. “глуха линия”, като **ми препоръча да търся въпросният Указ на Държавния съвет не в Президентството, а в Главната прокуратура**, където, разбира се, е абсурдно той да се намира. (Описанието на моята среща с нея се съдържа в писмото ми от 20 май 1998 г., адресирано до Президента и до западноевропейските посланици).

Междувременно, **бащата на Володя Наков** се бе срещнал лично с **вицепрезидента Тодор Кавалджиев**, който пък го беше пратил **да търси въпросният указ в архива на Държавна сигурност в Министерството на вътрешните работи, откъдето, естествено му отговорили, че указа не е при тях, а е в архива на Президентството**. Когато след това **бащата на Володя Наков** отново се срещнал с **вицепрезидента Тодор Кавалджиев**, този път заместник-държавният глава на България го пратил в архива на отдел “затвори” при **Министерството на правосъдието**, а тъй като, разбира се, и оттам заявили, че при тях няма нещо, **при третата среща на бащата на Володя Наков с вице президента Тодор Кавалджиев** злощастният баща станал свидетел на една удивителна сцена - заместник-държавният глава на България го извел в коридора където първо му казал, че ще говори с него в коридора, тъй като в кабинета му го подслушват, и след това му “**поверил държавната тайна**”, съгласно която “**в страната съществува заговор на комунистите срещу демокрацията**” и че “открадването” на този мистериозен указ е част от този “заговор”; а най-накрая му казал, че е нужно “да се въоръжи с търпение” и да изчака “окончателната победа на демокрацията”.

След всичкото това аз се амбицирах и все пак успях да намеря въпросният Указ – той е в **Централният държавен архив**, намиращ се на ул. “Московска” № 5, където е заведен във **фонд № 117, опис № 43, арх. № 931**. Разбира се, остава въпросът: “**Защо всички официални “демократични” посткомунистически държавни институции се опитваха да заблуждават всички, които бяха тръгнали по следите на престъплението?**”

IV. 3) През февруари 1986 г., по времето, когато съм се намирал в затвора в гр. Пазарджик, **моят баща Никола Янков** е получил от **Главна прокуратура** отговор, който е датиран на **13 февруари 1986 г.**, има **№ 645.86.XI**. на отдел “Изпълнение на наказанията” и

е подписан от **прокурора Петър Дончев**. От съдържанието на този официален документ е видно, че: **а)** той е написан в отговор на жалба, написана от моя баща и адресирана до Главния прокурор; **б)** самият този отговор е написан върху основата на “подробна справка”, написана от “прокурора, упражняващ надзор за законност в Пазарджишкия затвор”; **в)** само три месеци след убийството на **Володя Наков** моя баща е бил изпратил до Главния прокурор жалба, с която е протестираше против убийството на **Володя Наков** и е настоявал за законосъобразно разследване на това зловещо убийство.

IV. 4) В специално мое писмо, имащо дата 20 ноември 1998 г. и адресирано до **Президента Петър Стоянов, Главният прокурор Иван Татарчев, Председателят на Министерския съвет Иван Костов, Министърът на вътрешните работи Богомил Бонев, акредитираните в София посланици на западноевропейски държави и Докладчиците на ПАСЕ по процедурата за мониторинг (Д. Аткинсън и Х. Герелод)** изрично, ясно и недвусмислено съм написал, че:

а) Действащата като филиал на КГБ българска Държавна сигурност винаги и неизменно е прилагала специална стратегия спрямо членовете на семействата на политическите противници на комунистическата система;

б) в основата на тази стратегия винаги е било залегнало провеждането на специални оперативни мероприятия, изразяващи се в отвратителна гавра с основните семейни ценности и постигането на ефектите на откритото противопоставяне на съпругите и децата срещу мъжа и бащата, дръзнал да се противопостави на комунистическата система;

в) лично аз разполагам с потвърдени от няколко източници доказателства (включително и дадени ми лично от следователя по делото **Дойчин Благоев**) относно това:

⇒ че в изпълнение на тази именно стратегия в Държавна сигурност е било образувано специално т. нар. Дело за **оперативна разработка (ДОР)** срещу **Едит Владимирова Накова, съпругата на убитият Володя Наков**;

⇒ че първият главен съдържателен елемент от това оперативно мероприятие се е свеждал до постоянните шантажни заплахи, отправяни към **Едит Накова** за убийство на децата ѝ, които ще бъде извършено пред нейните очи, след което и самата тя ще бъде убита;

⇒ че вторият главен съдържателен елемент от това оперативно мероприятие се е свеждал до това, че младата вдовица е била принудена да удовлетвори нагана и сексуалните фантазии на повече от 15 души офицери от Държавна сигурност, утвърдени в изричен поименен списък, при което “операцията” е била осъществявана така, че да бъде непрекъсната: единият офицер излиза, а другият влиза в жилището; в определени случаи и така, че няколко души едновременно да бъдат заедно с нея; а в по-специалните случаи – така, че всичко да става пред очите на децата.

Изрично отбелязвам, че на това писмо не съм получил абсолютно никакъв отговор от абсолютно никого от неговите адресати – както от българските държавни слуги на руската Червена мафия, така и от техните мафиотски партньори от Запада.

IV. 5) В специално мое писмо, имащо дата 13 февруари 1998 г. и адресирано до **Техни Превъзходителства посланиците на Великобритания, Германия, САЩ и Франция (Чарлз Ричард Върнън Стаг, Петер Метцгер, Ейвис Болън и Марсел Тремо)** изрично съм посочил, че *“Тъй като съм непосредствен участник и свидетел на събитията, за които става въпрос, аз съм категоричен, че Володя Наков бе убит не толкова като отмъщение към самия него за извършената от него дейност, а преди всичко като предизвикателство към Запада - да може българският филиал на КГБ по съвсем конкретен повод да види каква ще бъде Вашата реакция на събития от подобен род. // Още повече, че точно по това време ГРУ и КГБ са водели специални преговори с Вашите тайни служби, в основата на които е стояла стратегията им да получат*

Вашето съгласие за обезпечаване на две основни възможности: за безпроблемно трансформиране на комунистическия елит в бъдещ капиталистически елит и за пълна безнаказаност за престъпленията на комунистическата власт.

В това писмо, също така изрично съм написал следното:

“Както знаете, моята и на **Володя Наков** “престъпна дейност” се бе свеждала до това, че ние, независимо един от друг и без да се познаваме предварително, си бяхме позволили да посещаваме често вашите посолства в София и да Ви предоставяме информация за нарушенията на човешките права в България, както и да търсим Вашата дипломатическа закрила във връзка с конкретните престъпления, извършени от властите против самите нас. // ***На мен не ми е известно други хора по това време да са правели това, а ако е имало такива, то Вие вероятно много добре знаете кои са те, дали са били автентични и каква е тяхната съдба след това.*** // Така или иначе, ако е имало и други, то Държавна сигурност вероятно по-добре от Вас е знаела кои са автентични, и именно върху тях е стоварвала “ударния юмрук” на своите най-свирепи репресивни мероприятия в най-зловещия затвор в България - Пазарджишкия. А там по това време, за точно такова провинение (т. е за открити и дори демонстративни срещи именно с Вас), бяхме само ние двамата с **Володя Наков**. // Там беше и един изключително достоен човек - **Асен Методиев Андонов**, но неговото “провинение” към властите бе съвсем друго - то нямаше “дипломатическия характер” на нашите “провинения” и не можеше да служи като повод за “специално предизвикателство” именно към Вас. ***Така, че по това време като единствено “удобни обекти” за посегателство с цел “проверка на Вашите дипломатически реакции” бяхме само ние двамата с Володя Наков.*** // Както в многобройните ми публикации, така и в папките във връзка с провежданото разследване относно смъртта на **Володя Наков**, изрично се съдържат описания на фактите, разкриващи конкретната стратегия на Държавна сигурност по онова време. Според мен **в първоначалния план на ДС е било залегнало намерението да бъде убит “който и да е” от нас двамата, като главното съображение е било да бъде убит точно онзи, при който ДС би имала възможност най-добре да замаскира своето престъпление, като се скрие зад чужда вина.** // Така в продължение на няколко месеци Държавна сигурност провеждаше специални мероприятия спрямо нас двамата с цел да избере по-подходящата жертва. В хода на тези оперативни мероприятия **Володя Наков** попадна в капана на ДС, като обяви гладна стачка, и така доведе здравето и силите си до катастрофално положение. (Заслужава внимание многократно описваният от мен факт: първоначално отделните офицери, а накрая лично самият началник на затвора, отговарящ по въпросите на ДС, в присъствието на няколко души офицери се опита да ме предизвика, като ми каза, че не съм “достоен и истински политически затворник”, тъй като не съм обявил класическата за случая протестна акция - гладна стачка; на тази провокация отговорих: “Аз ще ям, защото искам да живея, за да мога да се размина на портала на затвора, аз навън, а те - навътре, с всички онези, чиито портрети сте сложили на стените в кабинета си!”). // В продължение на същите тези няколко месеци ДС се опитваше да ми създаде жестоки проблеми с няколко души агент-провокатори от криминалните престъпници, включително и със същия криминален престъпник, който после пое върху себе си вината за убийството на **Володя Наков**. Но аз прилагах изключително успешна **контрастратегия** на манипулация на съзнанието им, при което всички предпочитаха да бъдат бити от мен и да се оправдават пред началника на затвора с “неуспеха си”, като показват синините си, отколкото да бъдат съдени за убийство. Пък и беше ясно, че никакъв затворник не би могъл да ме убие самостоятелно, тъй като бях много по-як и много по-силен от провокаторите, които често носеха белезите от моите удари. (**Петър Дончев**, прокурор от Главна прокуратура, Завеждащ сектор “Изпълнение на наказанията”, е написал специално писмо, имащо N 645.86.XI. и дата 13 февруари 1986 г., което е изпратил на баща ми, и в което изрично е записал следното: “ ... Следва да имате пред вид, че **същият се държи грубо и системно**

обижда служителите и прави неоснователни оплаквания, тенденциозни и клеветнически. Отказвал е да работи, което съставлява дисциплинарно провинение. ... Нещо повече не друг, а Янко Янков си позволява да нанася съвсем преднамерено побой на съзатворници. ... В последна сметка, не неговият живот и здраве са застрашени, а той представлява опасност за живота и здравето на околните с невъздържаността си и липсата на елементарна дисциплина.”). // На всичко отгоре, благодарение на специалната ми стратегия на поведение, за съвсем кратко време бях постигнал нещо изключително важно - най-известните и най-непокорните (вероятно и по-силните от мен) криминални престъпници, по силата на известния в животинската (и човешката) психология “инстинкт на йерархизиране” в стадото (или глутницата) ме възприемаха не само като “един от своите”, но и като напълно безспорен “тартор”. А специалните ми правни консултации, които давах на по-авторитетните затворници, така объркваха разследванията на следователите и съдиите, че в крайна сметка всички гледаха на мен с изключителен респект. Освен това, опитите на ДС да ме изолират от външния свят като недопуснат родителите ми да ме посетят на редовното и полагащо ми се по закон свиждане завършваха с това, че родителите ми веднага посещаваха посолството на САЩ, където се срещаха с втория политически секретар Джоузеф Александър Кийл, който две седмици преди арестуването ми бе посетил родното ми село и се бе запознал с тях. // Така за ДС е било станало ясно, че моето евентуално убийство не би могло да бъде лесно прикрито като “саморазправа” с криминални престъпници, и че единственият възможен начин за моето убийство би било директното му изпълнение от служители на затвора; но една такава стратегия, обаче, в този момент не е била от най-изгодните за ДС. При тези именно условия ДС се е отказала от идеята за моето убиване и се е пренасочила към Володя Наков, който вече бе в неколкомесечна гладна стачка, в катастрофално здравословно състояние и напълно откъснат от външния свят.”

V.

На 07 декември 2000 г. Ангел Василев Наков – бащата на Володя Наков, намирайки се в превъзходно здраве слязъл само за няколко минути в мазето на жилището си в гр. София, за да остави там няколко вещи, върнал се в апартамента си и съвсем наскоро след това напълно внезапно получил доста необичайни и странни болестни симптоми; лекарите от най-реномираната софийска академична болница, в която постъпил на лечение веднага изразили убеждението си, че пациента е отровен и извикали полиция, която от своя страна веднага предоставила материалите на прокуратурата, а прокуратурата издала постановление и образувала разследване.

Междувременно, обаче, съвсем наскоро след това (още на другият ден, на 08 декември 2000 г.) бащата на Володя Наков починал и тъй като смъртта му е била квалифицирана като настъпила в резултат на отравяне, получено при мистериозни обстоятелства, дори иначе изключително консервативната и напълно контролираната от правителството т. нар. Българска национална телевизия “Канал 1” веднага съобщи за събитието в новинарската си емисия, при което изрично бе направен намек, че става въпрос за убийство; в голяма част от останалите медии, в които бе съобщено за смъртта, също така по един или друг начина се намекваше за убийство и се подчертаваше, че по случая е образувано наказателно разследване за причините за смъртта.

Десет месеци по-късно, на 10 август 2001 г. аз изпратих писмо до Софийския градски прокурор, с което исках копие от материалите по делото относно причините за смъртта на бащата на Володя Наков и това писмо по-късно бе публикувано на с. 327-328 на Том 5 на “Документ за самоличност. Политическа документалистика”, С., 2003 г.

Нека веднага подчертая, че до днес не съм получил абсолютно никакъв отговор на това писмо и че това съвсем не е случайно – мафията винаги прави всичко възможно,

за да не даде никаква възможност на никого, който е мотивиран и способен да търси отговорност, да направи това.

В това писмо изрично и ясно съм посочил, че делото във връзка със убийството на **Володя Наков** продължава да бъде размотавано, при което е “очевидно, че една от стратегиите на прокуратурата е мотаенето на делото да продължи толкова време, колкото е необходимо, за да умрат от напълно естествена смърт престъпниците от бившата Държавна сигурност, които са виновни за смъртта”, и че “другата от стратегиите е мотаенето на делото да продължи толкова време, колкото е необходимо, за да умрат от напълно неестествена смърт тези, които искат да бъде извършено самото разследване и така да бъдат мотивирани към “респект и мълчание” и всички останали, за да може по този начин да бъде обезпечена пълната безотговорност на престъпниците от Държавна сигурност”.

Аз съм напълно категоричен, че смъртта на **бай Ангел Наков** е неестествена и представлява т. нар. “оперативно затваряне на устата на неудобен субект”, тъй като през последните десетина години той упорито, неотклонно и постоянно търсеше справедливост и настояваше за съдене на убийците на неговия син.

Изключително любопитно е и обстоятелството, че съвсем наскоро след смъртта на **бай Ангел Наков** неговият най-малък (около 19-годишен) син, който по това време е студент, е бил умело шантажиран и стимулиран да напусне страна, като му е било казано, че “ако иска да живее, трябва да замине извън България”. Това, според мен е било част от плана тук да не остане никой, който би могъл да бъде мотивиран и да търси отговорност от престъпниците.

Освен това, тъй като аз съм вероятно последният мотивиран, който настоява за отговорност на престъпниците за смъртта на **Володя Наков**, поради опасението, че ще започна да настоявам и за отговорност на виновниците за смъртта на бай Ангел Наков, на мен ми е отказан какъвто и да е достъп до материалите, свързани с разследването на неговата смърт.

VI.

Ваши Превъзходителства,

Категорично настоявам за това, да направите всичко което е необходимо, за да мотивирате Вашите “демократични партньори” от българския филиал на руската Червена мафия (на които, по силата на елементарната логика и на фактите, Вие, всъщност, сте техен “мафиотски партньор”) за това, да бъде образувано едно единно следствено и наказателно дело, по което да бъдат разследвани и осъдени: \Rightarrow всички обикновени служители на МВР, всички агенти и служители на ДС, всички следователи, съдии и прокурори, всички затворнически служители, всички лекари и други медицински лица, всички други лица, които по някакъв начин са участвували в репресирането и убийството на **Володя Наков** и на неговия баща **Ангел Наков**, както и за репресирането на неговата съпруга **Едит Накова**; \Rightarrow както и всички действащи от 1990 г. до днес следователи, прокурори, съдии, магистрати и държавни дейци, които фактически са действували като укриватели на престъплението и са действували така, че да не позволят да се стигне до наказателно преследване на престъпниците.

10 октомври 2005 г.

Янко Н. Янков